तिर्ब्रम्हैवास्मा एतत्पुरोगवमकर्णं वै ब्रम्हण्वद्रिष्यति. अथेमवस्य वर आ पृथिव्या इति देवयजनं वै वरं पृथिव्यै देवयजन एवैनं तदवसाययति. आरे शत्रून् कृणुहि सर्ववीर इति द्विषंतमेवास्मै तत्पाप्मानं भ्रातृव्यमपबाधते ऽधरं पादयति. सोम यास्ते मयोभुव इति तृचं सौम्यं गायत्रमन्वाह. सोमे राजनि प्रोह्यमाणे स्वयैवैनं तद्देवतया स्वेन छंदसा समर्धयति. सर्वे नंदंति यशसागतेनेत्यन्वाह. यशो वै सोमो राजा सर्वो ह वा एतेन क्रीयमाणेन नंदति, यश्च यज्ञे लप्स्यमानो भवति यश्च न. सभासाहेन सख्या सखाय इत्येष वै ब्राम्हणानां सभासाहः सखा यत् सोमो राजा. किल्बिषस्पृदित्येष उ एव किल्बिषस्पृद्योवै भवति यः श्रेष्ठतामश्नुते स किल्बिषं भवति. तस्मादाहुर्मानुवोचो मा प्रचारीः किल्बिषन्नु मा यातयन्निति. पितुषणिरित्यन्नं वै पितु दक्षिणा वै पितु तामेनेन सनोत्यन्नसनिमेवैनं तत्करोत्यरंहितो भवति वाजिनायेतींद्रियं वै वीर्यं वाजिनमाजरसं हास्मै वाजिनं नापछिद्यते य एवं वेद. आगन्देव इत्यन्वाहागतो हि स तर्हि भवत्यृतुभिर्वर्धतु क्षयमित्यृतवो वै सोमस्य राज्ञो राजभ्रातरो यथा मनुष्यस्य; तैरेवैनं तत्सहागमयति. दधातु नः सविता सुप्रजामिषमित्याशिषमाशास्ते. स नः क्षपाभिरहभिश्च जिन्वत्वित्यहानि वा अहानि रात्रयः क्षपा, अहोरात्रैरेवास्मा एतामाशिषमाशास्ते. प्रजावंतं रयिमस्मे समिन्वत्वित्याशिषमेवाशास्ते. या ते धामानि हविषा यजंतीत्यन्वाह ता ते विश्वा परिभूरस्तु यज्ञं गयस्फानः प्रतरणः सुवीर इति. गवां नः स्फावयिता प्रतारयितैधीत्येव तदाह. अवीरहा प्रचरा सोम दुर्यानिति गृहा वै दुर्या बिभ्यति वै सोमाद्राज्ञ आयतो यजमानस्य गृहाः. स यदेतामन्वाह शांत्यैवैनं तच्छमयति सोऽस्य शांतो न प्रजां न पशून् हिनस्ति. इमां धियं शिक्ष्यमाणस्य देवेति वारुण्या परिदधाति. वरुणदेवत्योवा एषतावद्यावदुपनद्धो यावत्परि-